

Mattheus 14:30-31

1 het geloof in Jezus 2 het kleingeloof van Petrus 3 het onderwijs voor ons

Gemeente,

Twee keer stonden we stil bij een groot geloof. Lieten we de mooiste courgette uit de tuin zien. De hoofdman over honderd, die zich niet waardig achtte en die op voorhand zei: mijn knecht zal genezen zijn. Mooi, groot geloof. En de Kananese vrouw: die toch vertrouwde dat Jezus haar gewillig was en zich verootmoedigde: een kruimel is al een wonder. Mooi, groot geloof.

Maar: misschien dachten we: dat is wel hoog gegrepen. Om zo zeker te zijn van Jezus macht en gewilligheid, ook voor mij. Ik twijfel zo vaak en zo makkelijk. Nou, ook dat komen we tegen in de Bijbel. Vanmorgen willen we daar een voorbeeld van bezien. Van een discipel met een klein geloof. En ik weet niet of het ons verbaast, maar dat heeft Jezus maar tegen één discipel apart gezegd: en dat is Petrus. Kleingelovige. Misschien herkennen we ons in hem vanmorgen. Al zeggen we er wel direct bij: dat is dan niet bedoeld om ons gerust te stellen, maar vooral om te komen tot een groot geloof. Want we zullen nog zien: met een klein geloof kun je je nooit gelukkig voelen.

Het is een klein stukje uit de hele geschiedenis van de storm op zee. Die vindt plaats na de wonderbare spijziging. Waar Jezus het brood vermenigvuldigd heeft. En dat is niet maar een wonder om op te vallen, maar waarin Jezus aangeeft: Ik ben Zelf het Brood des Levens. Het Brood dat nodig is voor het leven. Het leven van vergeving van zonden en vrede met God en eeuwig leven. Van dat leven ben Ik het Brood. Ik, Die Mijn bloed zal geven en de Heilige Geest zal verwerven. Ik ben het Brood des levens. Ik geef het leven, het eeuwige leven. Aan zondaren die anders eeuwig sterven in hun schuld en in hun zonde.

En daarna heeft Jezus de discipelen weggestuurd. Het scheepje in, het water op van de zee van Tiberias. En daar steekt de wind op en de golven worden hoog en sterk. En alle discipelen weten zich geen raad. Ze dreigen te verdrinken. Totdat Jezus over het water komt gelopen en het schip nadert. En dan belicht Mattheus een stukje van deze geschiedenis dat de andere evangelisten niet hebben. Een stukje waarin Petrus een aparte plaats heeft. En waarin zijn geloof blijkt.

1 het geloof in Jezus

Want Petrus wil naar Jezus toe. Hij wil bij Jezus zijn. Al is het door de golven en de storm heen: naar Jezus toe. Want bij Hem is het leven!

In Hem is het leven van vrede met God door vergeving en vrijspraak. En eens voor het eerst wordt dat een brandend verlangen: naar Jezus toe. Het is niet meer uit te houden van Hem vandaan. Naar Jezus toe. En dat blijft een doorgaande trek van het geloofsleven: naar Jezus toe, bij Hem willen zijn. In het gebed, in Zijn dienst. Daar willen zijn waar Hij is. Waar Hij spreekt, waar Hij hoort, waar Hij nabij is. Ja, het geloof wil naar Jezus toe. Zelfs door het sterven heen. Ja, in de wederkomst. Het geloof wil naar Jezus heen. En kan verlangen: was ik maar voorgoed met Hem, n mijn sterven of in de wederkomst. Dat verlangen is soms sterk, soms zwakker, maar: bij Jezus is het goed. Beter dan overal anders.

En het tweede waaruit het geloof blijkt is: Petrus gaat het schip uit, nadat Jezus heeft gezegd: kom! Petrus heeft daarom gevraagd: indien Gij het zijt, gebied mij tot U te komen. Maar hij wilde het wel echt horen van Jezus Zelf: kom! En als Petrus het schip uitstapt op de golven dan weet hij: ik geef gehoor aan Jezus' stem. Hij heeft mij deze kant op geroepen. Dat ik hier loop is omdat Jezus het mij geboden heeft. Dat is wel duidelijk een uiting van geloof: je wilt nergens heen, je wilt niets doen, niets beslissen, tenzij dat je weet: Jezus roept mij hiertoe. De weg die ik ga, ga ik op Zijn bevel en roepstem. De weg van mijn leven, van mijn verkering, van mijn opleiding, van weg van mijn hobby en mijn vrijetijdsbesteding, de weg van mijn werk en mijn avondinvulling, de weg van mijn taken die ik op me neem en van al mijn keuzes: Heere, waar roept U mij toe? Ik wil weten dat het een weg is die U van mij vraagt en waartoe U mij roept. Anders zou ik niet willen en niet durven.

Daar hebben we het geloof! Geloof dat wil bij Jezus zijn. Daar is het goed, ja beter dan overal anders. En geloof wil het weten dat mijn leven de weg gaat, de kant opgaat waar Jezus mij toe roept en die Hij van mij vraagt. Jezus als Schuilplaats van vrede en als Overste Leidsman des geloofs. Geloof zoekt het bij Hem. Zoekt de zaligheid buiten zichzelf in Hem. Dat is geloof! Gelooft u? Kent u dit geloof?

Dat beslist over behouden worden of verloren gaan. Die gelooft heeft het eeuwige leven, die niet gelooft op die blijft de toorn Gods. Dat beslist. Op wie niet gelooft blijft de toorn Gods tenzij wij ons bekeren. Maar die gelooft die heeft vergeving van zonden en eeuwig leven. Die is gered.

En nu letten wij er nog even op dat toen Jezus Zijn discipelen de zee op liet gaan, Hij Zelf op een berg ging om te bidden. En we zien al iets weerspiegelen van Jezus als de Voorbidder. Die na Zijn hemelvaart bij de Vader is en daar altijd leeft om te bidden. Om allen die Hij heeft gekocht, die Hij heeft gekregen van Zijn Vader, die Hij heeft gebracht tot geloof ook te bewaren. En we belijden met de Kerk in de Dordtse Leerregels dat God in Christus allen die Hij heeft gebracht tot geloof ook

ten einde toe bewaart. Want Jezus leeft altijd om te bidden. En dat koord breekt nooit en draagt er altijd doorheen.

2 het kleingeloof van Petrus

Maar....waarom noemt Jezus nu Petrus even later een kleingelovige? Petrus gelooft, maar in tegenstelling tot de hoofdman en de Kananese vrouw noemt Jezus hem kleingelovige. Waarom? Nou, Petrus zag de wind en de golven en toen werd hij bevreesd. Toen dacht hij: dit kan toch niet? Dit kan toch niet goed aflopen? Ik kan toch nooit over golven lopen? En hij werd bevreesd. Hij schreeuwt tot Jezus, maar hij is bang geworden.

Nu, altijd heeft de kerk in die zee met storm en golven een beeld gezien van het leven van het geloof. Het geloof wordt voortdurend omringd door storm en golven. De storm van verzoeking. Verzoeking om toe te geven aan de zonden. En verzoeking is sterk. Weet precies je zwakke plek te vinden. Verzoeking zoekt de onbeschermdere plek op in je leven en probeert binnen te komen. Soms steeds dezelfde plek, soms dan hier, dan daar. Verzoeking tot zonde, om kwade dingen wel te blijven doen, of om goede dingen niet te doen, om je stille tijd te laten voor wat het is. En je denkt bij jezelf: dat kan ik toch volhouden? Dat kan ik toch nooit te boven komen? Dat lukt mij nooit.

De storm van verdrukking en vervolging. Dat je tegenstand krijgt van mensen. En mensen kunnen best veel betekenen voor je, positief, maar ook negatief. Mensen kunnen je erbuiten zetten, negeren. Kunnen je eruit zetten, ontslaan. Kunnen je gevangennemen en van je man of vrouw verbannen. Kunnen je martelen en doden. En je denkt bij jezelf: dat kan ik niet doorstaan, dat haal ik nooit, dat lukt mij nooit, ik ga nog een keer opgeven en dan haal ik het niet.

De storm van kastijding en beproeving. Niet wat mensen je aandoen, maar wat God je aandoet. In jezelf, in je geliefden. Ziekte, psychische zwakte. Zorgen op allerlei gebied: werk, financieel, relaties. God legt zoveel kruisen op je pad, je voelt je zo alleen staan. En je denkt bij jezelf: dit houd ik niet vol, dit kan ik niet aan, als dit zo doorgaat kunnen ze me opvegen en dan val ik overal van af.

De storm van aanvechting. Van je zonden. Van je schuld. Je ziet golven van zonden voor je en over je. En je wordt aangevochten: voor jou kan het niet. Jij bent te slecht, te zondig, te lang en te erg gezondigd. Jij bent niet uitverkoren. En nadat je met de Bijbel bezig raakte en zelfs nadat je dacht dat je God kende, bleef je weer zondigen. Jij hebt de zonde tegen de Heilige Geest misschien wel gedaan, want je wist het en je kende er wat van en je bent toch gevallen, weer gevallen. En je denkt:

zie je wel, ik haal het niet, ik kom er niet, voor mij kan het niet, nu niet in elk geval, en zo niet in elk geval.

Petrus is bang en hij roept tot Jezus. Dat is klein geloof! Je ziet de storm en golven van: verzoeking, verdrukking, kastijding, aanvechting en je wordt bang. Bevreesd. Dit kan nooit goedkomen, met mij komt het niet goed! En het ongeloof overwint het geloof. De as van het ongeloof bedekt de vlam van het geloof. En de vlam van het geloof wordt klein en onzichtbaar. Die vlam is er wel: want Petrus roept tot Jezus: Heere, behoud mij! Even komt de vlam weer door de as heen. Maar daarna zakt hij weer in en je wordt bang en bevreesd. Dat is klein geloof: je schreeuwt tot Jezus, maar je bent bevreesd, bang.

Misschien herkent u het, jij het. Je schreeuwt tot Jezus en tegelijk ben je bang en bevreesd: ik kom er niet en ik haal het niet en het kan niet voor mij. En even schiet de vlam omhoog van die schreeuw en daarvoor en daarna is de angst er weer. Klein geloof. Want ongeloof duwt het geloof eronder.

Wat is dat voor iets? Dan moeten we eerst eens letten op dat ongeloof. Ongeloof dat kijkt naar de storm en de golven, naar de omstandigheden. Dat ongeloof kan van twee kanten komen. Want datzelfde ongeloof kan ook zeggen dus: jo het is gladde zee en windstil, dat komt heus wel goed. Ongeloof laat zich leiden door de omstandigheden. En dat kan ook een valse rust geven. Zie je wel, het gaat goed. Je voelt je zo zondig niet, je hebt niet zoveel schuldgevoel, je maakt het prima, je voelt je gelukkig met je vrienden, je werk, je huwelijk, je gezondheid. Dus: je komt er heus wel. Je hebt geen strijd, geen aanvechting, geen kastijding, jij haalt het wel. Ongeloof laat de omstandigheden buiten je of in je de doorslag geven. En kan een rust geven die daarop gebaseerd is. Een valse rust. Want als ik niet tot Jezus ga, niet op Zijn Woord mijn weg ga, dan is het misleiding als ik me gerust voel. Als ik door de gladde zee van buiten en van binnen denk: dat zit goed, dat komt goed.

Ongeloof kan leiden tot valse rust. Rust buiten Jezus Christus om. Daar moet je aan ontdekt worden. Eens voor het eerst in je leven. Ik denk dat het goed gaat ik maak me nergens zorgen om, maar ik vergis me. Nooit ontdekt? Dan is het zaak dat vanmorgen te ontdekken.

Maar ongeloof kan ook leiden tot angst. Dat lijkt heel iets anders, maar de oorsprong is hetzelfde: ongeloof laat zich leiden door de omstandigheden. En als die omstandigheden storm en golven zijn, van buiten, van binnen, verzoeking, verdrukking, kastijding, aanvechting, dan maakt het ongeloof je juist bang en bevreesd. En de as van angst en vrees overdekt de vlam van het geloof. En toch komt die vlam er weer

tussendoor en bovenuit: Heere, behoud mij. Daarom is kleingeloof ook geloof.

En dan denken we even verder: ook kleingeloof is geroepen om openbare geloofsbelijdenis te doen. Daarbij gaat het om geloof. Dus ook kleingeloof kan en mag en moet openbare geloofsbelijdenis doen. Wordt daartoe geroepen door de Heere. Ja, na zelfbeproeving wordt ook het kleingeloof geroepen om tot het Heilig Avondmaal te gaan.

Daar zeggen we wel wat bij: kleingeloof, echt kleingeloof wil nooit klein blijven. Dat kun je wel begrijpen, kinderen. Stel je eens voor dat je bang bent, of bang geweest bent. Misschien wet je nog een keer wanneer je bang was, angst had. Wilde je toen bang blijven? Nog een minuut, nog een half uur, nog een uur? Nee, he. Als je bang bent, wil je dat niet blijven, je wilt er juist vanaf, want bang zijn voelt zo beroerd en zo angstig, daar wil je niet in blijven. Kleingeloof is bang. Bang, bevreesd: ik kom er niet, het kan niet voor me. Daar wil je vanaf. Je wilt van die angst af. Je wilt groeien en toenemen zodat je je niet meer bang voelt om verloren te gaan, maar dat je mag weten en ervaren dat je gered bent. Kleingeloof wil altijd groot worden. Het is een onnatuurlijke zaak als je met kleingeloof tevreden bent. Nou ja, ik weet tenminste dat ik dan toch geloof, ook al is het maar klein. Dus dat is gelukkig ook genoeg om zalig te worden. Is dat niet vreemd? Je voelt je bang dat je er niet bijhoort, maar je wilt dat blijven ook. Of je denkt dat je er niet bijhoort, en je bent daar niet eens bang voor of bevreesd. Nee, kleingeloof wil groot worden.

3 het onderwijs voor ons

Geloof roept tot Jezus. Groot geloof doet dat, klein geloof doet dat vanuit de angst en vrees. En wat doet Jezus, en Jezus terstond de storm stillende en de golven stilleggende. Nee. Dat zou je graag willen dan: dat Jezus de stormen stillegt en de golven: de kracht van de zonde in je hart wegneemt, de kans op verdrukking wegneemt, de beproeving op laat houden, gevoel van vrede geeft. Dat doet Jezus niet eerst in elk geval. Hij strekt Zijn hand uit en grijpt Petrus vast. Terwijl het blijft stormen. Maar Hij grijpt Petrus vast.

Ja, deed Hij dat nog maar: echt Zijn hand steken en me even vasthouden. Of even een hand op mijn schouder leggen. Maar Hij doet het door Zijn Woord. Door de sacramenten. Door de belofte van het Woord grijpt Hij je als het ware vast. Ik neem je en Ik heb je en Ik houd je. Als je dat mag merken in een doopdienst, een avondmaalsdienst, onder een preek: dat Woord grijpt je hand vast, je hart vast; Ik neem je, Ik heb je, Ik houd je. Dat doet Hij nog steeds in Zijn dienst. Vertel het maar eens thuis als dat gebeurde. Vertel het maar eens aan anderen. Och, soms kun je het niet laten om het te vertellen, dan moet je wel.

Pas later stilt Hij de storm. Dat kan soms nog even duren, soms nog lang duren. Maar niet te lang. Kohlbrugge zegt: God laat wel zinken, maar niet verdrinken.

Daar heeft Calvijn een mooie uitspraak over. Weet u wat Calvijn zegt? Geloven dat is: oren open en ogen dicht. Ogen dicht: voor alles wat je ziet buiten je en in je. De storm en de golven om je heen. De storm en de golven binnen in je. Ogen dicht. Dat niet de doorslag laten geven. Daar geen angst door laten komen en ook geen gerustheid door laten wekken. Ogen dicht. Maar oren open. Open voor de stem van het Woord en het Evangelie. Oren open voor wat de HEERE zegt. Voor de beloften van Zijn Evangelie in de Heere Jezus. Dat in Hem vergeving en vrijspraak is. Dat in Hem de Heilige Geest is die krachten geeft en nieuwe gezindheden. Dat Hij bewaart en bidt voor allen die in Hem geloven.

En dat Hij niet uitwerpt die tot Hem komt. Dat Hij ieder redt die gans hulpeloos tot Hem gevloeden komt. Hij zal redden, Hij zal bewaren, Hij zal bidden, Hij zal doorhelpen, Hij zal trouw blijven. Hij kan dat als Opgestane, Die alle macht heeft.

Ogen dicht en oren open voor wat God zegt in het Evangelie van Jezus Christus. Dat is geloof! Dat is wat, ogen dicht en oren open. Kinderen: je zou straks uit de kerk je ogen eens dicht moeten doen. Je ziet niks, je kan nergens op letten. En je luistert alleen naar wat je vader zegt: links, rechts, vooruit, stoppen, verder lopen. Met je ogen dicht. Dat is geloven: zo de HEERE vertrouwen dat je alleen luistert naar Zijn stem. Dat is het wat John Bunyan bedoelt in zijn christenreis. Lees hem maar eens voor aan uw jonge gezin. Dat stukje van het moeras. Moeras moedeloosheid. Waarin kolken stromen van aanvechting, zelfverwijt, moedeloosheid. Maar in dat moeras ligt een pad met stenen. Als je daar je voeten op zet dan zak je niet weg, maar kom je erdoorheen. Als je voeten zet op de stenen van Gods beloften dan zak je niet weg, dan kom je erdoorheen. Dat is geloven!

Dat kun je ook zo zeggen: ongelooft zegt: "dus". Ik zie geen gevaar, ik voel me rustig van binnen, dus het komt wel goed. Of: ik zie zoveel beproeving en voel zoveel aanvechting, dus dat haal ik nooit. Dus. Dat is ongelooft de as die het geloof overdekt. Dus. Maar het geloof zegt: nochtans, en toch. Ik weet dat er beproevingen komen, vervolgingen kunnen komen, ik weet en voel bij tijden zoveel zelfverwijt en zonden, en toch, en toch God zal genadig zijn, Jezus zal mij redden want dat heeft Hij Zelf beloofd in Zijn Evangelie en bevestigd in de Heilige Doop. En toch..... Dat is geloof. Groot geloof als dat de overhand heeft. Klein geloof als het overdekt wordt door de as van angst en vrees.

En, laten we dat vooral ook niet vergeten, dat kan zomaar wisselen. Dat zien wij bij Petrus, toen hij begon uit de boot te stappen naar Jezus toe, toen had hij een groot geloof: zonder angst stapte hij uit het schip de golven in. En even later, was zijn groot geloof overstelpt door ongelooft en angst. Dus je kunt het nooit zo zeggen: die, die heeft een groot geloof, en die dat is iemand met een kleingeloof. Want over een dag, over een uur, over een minuut kan het weer anders zijn. Groot geloof is geen bezit dat ik heb. Maar een gave van dat moment. Die hoofdman over honderd die had geen groot geloof, maar op het

moment dat wij lazen toen zijn knecht ziek was, toen had hij een groot geloof. En die Kananese vrouw was geen vrouw met een groot geloof, altijd, maar op dat moment beoefende zij een groot geloof. Geloven is een constant oefening. Geloven heeft constant het voedsel nodig van het Woord, de beloften, de overdenking van de sacramenten. Kleingeloof wil van zijn angst af en gebruikt daarom het Woord, de Bijbel, de beloften, de sacramenten. Groot geloof wil groot blijven en heeft daarom evenzeer constant nodig het Woord, de beloften, de sacramenten. Zo voedt God het geloof. Zo blijft de vlam van het geloof de overhand hebben. In de oefening van het geloof.

Totdat Hij mij voor de laatste keer roept. Ik heb geleerd en geprobeerd mijn geloofsleven lang naar die stem te luisteren. De stem van Jezus Die roept. Waarheen dan ook. En steeds weer tot zichzelf roept. En eens zal Hij mij roepen voor de laatste keer. Jong of oud, plotseling of na een ziekbed: kom. Kom tot Mij. Over het water van de doods-jordaan. Door de storm van het gericht heen. Nooit, nooit waren er hardere stormen en hogere golven dan daar: de dood, de rechterstoel. Ik zou er bang van worden, angstig. Dat onbekende, dat heilige en rechtvaardige. Ik zou ervan kunnen wegzinken in angst en wanhoop. Maar: ik bid het: o HEERE, houd mijn ogen dicht en oren open! Kom, Mijn beminde, Mijn liefste, mijn Bruid. Kom. En door de golven en door de stormen heen zet ik voet aan land. Voet aan het land waar geloven overgaat in aanschouwen.

Amen